

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗ
ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
& ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ**

Λαμία, 30 Αυγούστου 2012

Αριθμ. Πρωτ. : 931

Υψηλάντη1,35100-Λαμία

ΠΡΟΣ :

Τηλ.: 2231351277,2221026626
Fax.: 2231051964,2221354339
e-mail : s.kapeleris@pste.gov.gr

Περιφέρεια Αττικής
Περιφερειακή Ενότητα Πειραιά
Αντιπεριφερειάρχη
κ. Στέφανο Χρήστου
Ακτή Ποσειδώνος 14-16,
18531 Πειραιά

ΚΟΙΝ.:

- Περιφερειάρχη Στερεάς Ελλάδας
κ.Κλέαρχο Περγαντά
- Αντιπεριφερειάρχες Περ. Ενοτήτων
Στερεάς Ελλάδας

Θέμα: «Λήψη μέτρων για την προστασία των ιχθυοαποθεμάτων»

Σχετ : αριθμ. 110580/25-7-2012 επιστολή σας

Αγαπητέ συνάδελφε

Σε απάντηση της σχετικής επιστολής σας θεωρώ ότι, η πρόσφατη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΝΠΕ με την οποία σου ανατέθηκε η σύνταξη πρότασης από πλευράς της Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης για την αναθεώρηση της αλιευτικής νομοθεσίας, είναι σε θετική κατεύθυνση. Θα ήθελα όμως προηγουμένως να σου εκφράσω τις απόψεις μου για το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα πρέπει να γίνει η όλη συζήτηση.

Αγαπητέ συνάδελφε

Η οικονομική κρίση που διέρχεται σήμερα η χώρα μας, ίσως σταθεί η αιτία να αφυπνιστούμε και να δώσουμε λύση σε μια άλλη κρίση η οποία διαρκεί πολλά χρόνια. Στην κρίση της αλιείας, η οποία μας διδάσκει πόσο καταστροφικά

αποτελέσματα μπορούν να έχουν λανθασμένες πολιτικές και πόσο επιτακτική ανάγκη είναι η χάραξη νέων πολιτικών προκειμένου να αντιμετωπιστεί η δυσμενής κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει τόσο τα ιχθυοαποθεμάτα όσο και οι αλιευτικές κοινότητες.

Το γεγονός ότι η αλιεία βρίσκεται σε κρίση έχει γίνει αντιληπτό εδώ και πολλά χρόνια.

Τα τρία συστατικά αυτής της κρίσης είναι:

- Η μείωση ή η κατάρρευση των ιχθυοαποθεμάτων,.
- Η «υπερχωρητικότητα» του αλιευτικού στόλου.

Με απλά λόγια υπάρχουν πάρα πολλά σκάφη και πάρα πολλοί άνθρωποι που ασχολούνται με την αλιεία, με αποτέλεσμα η συνολική δραστηριότητά τους να είναι μια από τις αιτίες κατάρρευσης των ιχθυοαποθεμάτων.

- Η «διαχείριση» των αλιευτικών πόρων.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση όπως ήταν αναμενόμενο, η αγορά αντέδρασε και νέοι οικονομικοί φορείς προχώρησαν γρήγορα προκειμένου να καλύψουν το κενό της επερχόμενης έλλειψης αλιευτικών προϊόντων, αναπτύσσοντας τις υδατοκαλλιέργειες. Και πράγματι η πτωτική παραγωγή της αλιείας, σε παγκόσμια κλίμακα, αντισταθμίζεται από την συνεχώς αυξανόμενη παραγωγή της υδατοκαλλιέργειας. Τελικό αποτέλεσμα, η ικανοποίηση μέχρι στιγμής της συνεχώς αυξανόμενης ζήτησης αλιευτικών προϊόντων.

Όπως προκύπτει, από την πορεία παραγωγής της αλιείας και των υδατοκαλλιεργειών οι δύο τομείς φαίνεται ότι αντιπροσωπεύουν τους δύο αντίθετους όρους της αγοράς: **της κρίσης και της ευκαιρίας**. Η κρίση αντιπροσωπεύεται από την αλιεία και η ευκαιρία από τις υδατοκαλλιέργειες.

Όπως γνωρίζεις όμως, η κατάσταση δεν μπορεί να περιγραφεί σαν μαύρο-άσπρο αλλά, όπως συμβαίνει πάντοτε σε όλους τους τομείς, σε όλες τις κοινωνίες, και σε όλες τις χρονικές περιόδους, οι κρίσεις και οι ευκαιρίες εμφανίζονται, σε διαφορετικά μίγματα. Γι' αυτό και η διαχείρισή των κρίσεων και ευκαιριών και στη περίπτωση του αλιευτικού τομέα, αποτελεί θέμα πολύπλοκο και με μεγάλο ενδιαφέρον.

Αν λάβουμε υπόψη ότι τα συστήματα διαχείρισης της αλιείας, δεν είναι καθόλου απλά στον σχεδιασμό και την εφαρμογή τους, διότι αυτά πρέπει να εξετάσουν το κοινωνικό – οικονομικό πλαίσιο στο οποίο πραγματοποιούνται, σε συνδυασμό με τις βιολογικές παραμέτρους των αλιευτικών πόρων, τότε η διαχείριση των κρίσεων και ευκαιριών για την αλιεία γίνεται ακόμη πιο πολύπλοκη.

Συνήθως δύο γενικές υποθέσεις κρύβονται πίσω από τη χάραξη πολιτικής στον αλιευτικό τομέα. Η μια είναι εκείνη η οποία θέλει την εκάστοτε κυβερνήση, την

αυτοδιοίκηση, τους ερευνητές ή τους παραγωγικούς και κοινωνικούς φορείς να θεωρούν ότι ο καθένας από μόνος του, κατέχει ικανοποιητική γνώση για τον τομέα και με βάση αυτή τη γνώση ότι είναι δυνατόν να προχωρήσει σε προτάσεις για χάραξη της πολιτικής και η δεύτερη υπόθεση είναι εκείνη η οποία θεωρεί ότι ο τομέας ακολουθεί απλά πρότυπα.

Οι δύο παραπάνω υποθέσεις χάραξης πολιτικής δεν μπορούν να παράγουν αποτέλεσμα, γεγονός που έχει αποδειχτεί στην πράξη από την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η αλιεία. Για να χαραχτεί μια σωστή πολιτική θα πρέπει προηγουμένως να υπάρχει μια «σωστή - ολοκληρωμένη εικόνα της κατάστασης» διότι αυτό που προσδιορίζεται σαν πρόβλημα από μια ομάδα τελικά δεν είναι η αντικειμενική πραγματικότητα αλλά η εικόνα που προσδίδει στην κατάσταση η κάθε ομάδα ξεχωριστά [κάτι που θεωρείται πρόβλημα για μια ομάδα του τομέα μπορεί να μη θεωρείται πρόβλημα για μια άλλη]. Για να αποκτηθεί λοιπόν η ολοκληρωμένη εικόνα θα πρέπει να συνεργαστούν, αλλά ακόμη περισσότερο να συνδιαλαγούν το κράτος, η αυτοδιοίκηση, οι ερευνητές και το σύνολο των παραγωγικών και κοινωνικών φορέων. Επιπλέον, θα πρέπει όλοι τους, να λάβουν υπόψη κατά την συζήτησή τους, την ποικιλομορφία, την πολυπλοκότητα και τη δυναμική των ζητημάτων που ζητούν λύση προκειμένου να προχωρήσουν σε μια σωστή διαχείριση του αλιευτικού τομέα. Χρειάζεται με λίγα λόγια μια σωστή «Διακυβέρνηση» του αλιευτικού τομέα, αν θέλουμε να έχουμε μια σίγουρη, σταθερή και προς την σωστή κατεύθυνση λύση των προβλημάτων.

Αυτό το γεγονός έρχεται, να το ενισχύσει η αποτυχία της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής που εφαρμόστηκε για τριάντα χρόνια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η εφαρμογή της οποίας είχε σαν αποτέλεσμα να βρίσκεται η Ευρωπαϊκή αλιεία σε κατάσταση κρίσης, εξαιτίας των αποτυχημένων μοντέλων διαχείρισης που εφαρμόστηκαν μέχρι σήμερα. Και όπως παραδέχτηκε και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αυτή η αποτυχία οφείλεται στο γεγονός ότι δεν έλαβαν υπόψη κατά την διαμόρφωση της πολιτικής για την αλιεία την γνώμη των διάφορων παραγωγικών και κοινωνικών ομάδων αλλά και των περιφερειών που σχετίζονται με αυτή.

Ο όρος «Διακυβέρνηση» είναι μία ευρύτερη έννοια που προϋποθέτει από την μια ένα μικρότερο, λιγότερο ιεραρχικό και περισσότερο φιλικό προς τον πολίτη κράτος που συνδιαλέγεται συνεχώς - και μερικές φορές συναποφασίζει με την αυτοδιοίκηση, τους κοινωνικούς φορείς και τον ιδιωτικό τομέα στα πλαίσια καθορισμένων, διαφανών ρυθμίσεων και αρχών, αλλά από την άλλη αποδέχεται ότι σε μια κοινωνία που διακρίνεται σε Κράτος, Αυτοδιοίκηση, Αγορά και Κοινωνικούς Φορείς, το Κράτος είναι ο βασικότερος εταίρος στην λήψη των αποφάσεων.

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αμφισβητηθεί η πρωτοκαθεδρία μιας νόμιμα εκλεγμένης Κυβέρνησης. Από την άλλη πλευρά όμως όπως έχει αποδείξει και η πράξη, οι κυβερνήσεις δεν μπορούν από μόνες τους να δώσουν λύσεις στα κοινωνικά, αναπτυξιακά, παραγωγικά, περιβαλλοντικά και στην προκειμένη περίπτωση αλιευτικά προβλήματα ούτε να δημιουργήσουν τις απαραίτητες ευκαιρίες.

Ένας επαναπροσδιορισμός των «Κυβερνητικών» στόχων και μια μεγαλύτερη συνειδητοποίηση του ρόλου που έχουν να διαδραματίσουν οι αυτοδιοικητικοί, κοινωνικοί και παραγωγικοί εταίροι, σίγουρα δεν καθιστά μια Κυβέρνηση ξεπερασμένη. Αυτό απλώς, υπονοεί ότι πολλά αλιευτικά, περιβαλλοντικά και κοινωνικά προβλήματα αλλά και ευκαιρίες απαιτούν την υποχρέωση σύμπραξης ενός ευρύτερου συνόλου εταίρων και προσεγγίσεων.

Συνοψίζοντας όσα ανέφερα παραπάνω και εξειδικεύοντας στην περίπτωση της αλιείας, θα πρέπει να αναφέρω ότι οι όροι «αλιευτική διαχείριση» (fisheries management) και «αλιευτική διακυβέρνηση» (fisheries governance) δεν είναι συνώνυμοι. Η αλιευτική διακυβέρνηση εννοιολογικά είναι ευρύτερος από πολλές απόψεις όρος από ότι ο όρος «αλιευτική διαχείριση». Ακριβώς σ' αυτή την διαφορά ίσως να οφείλεται και η αποτυχία μέχρι σήμερα της «συμβατικής» αλιευτικής διαχείρισης, διότι η «Διακυβέρνηση» της αλιείας έχει σαν προϋπόθεση μια «συμμετοχική δημοκρατία» μια «αποτελεσματική δημοκρατία» η οποία θα έχει στο επίκεντρο τόσο τους αλιευτικούς πόρους και το περιβάλλον όσο και τον άνθρωπο.

Σίγουρα η Διακυβέρνηση ως πρακτική έχει λίγες δυνατότητες να εφαρμοστεί στην χώρα μας, ειδικά στην παρούσα φάση της «αμυντικής ανασύνταξης» που βρίσκεται εν μέσω οικονομικών και δημοσιονομικών δυσκολιών και της κομματικής προσέγγισης της αλιευτικής πολιτικής που ακολουθείται συνεχώς τα τελευταία χρόνια.

Παρ' όλες όμως τις δυσκολίες που διαφαίνονται, χρειάζεται να προσπαθήσουμε. Ας είναι ο τομέας της αλιείας η αρχή για εφαρμογή της «Διακυβέρνησης», που θα στηρίζεται σε «συμμετοχική - αποτελεσματική δημοκρατία» και διαδικασίες αξιόπιστες, με μια αλιευτική πολιτική που θα έχει όραμα για την αλιεία, το περιβάλλον, την κοινωνία, τον πολιτισμό μας, πέρα από την μέχρι σήμερα στείρα μίζερη διαχείριση των εφήμερων καταστάσεων. Μια Αλιευτική πολιτική με σχέδιο που θα στηρίζεται στην πραγματικότητα και θα εμπνέει για αναζήτηση λύσεων με δημιουργική φαντασία. Με πολιτική κατεύθυνση την μετατροπή της Κυβέρνησης από μηχανισμό συγκέντρωσης της εξουσίας, σε μηχανισμό που μεταβιβάζει εξουσία στους χρήστες της αλιευτικής πολιτικής.

Τελικώς, εκείνο που χρειάζεται είναι η επανίδρυση της αλιευτικής πολιτικής, η οποία θα διευκολυνθεί αν υπάρξει επανίδρυση του συστήματος Διοίκησης του τομέα, με αλλαγή οργανογράμματος των υπηρεσιών και πραγματική μεταβίβαση αρμοδιοτήτων προς την περιφερειακή αυτοδιοίκηση και επανίδρυση θεσμών (όπως το Συμβούλιο Αλιείας με συμμετοχή και εκπροσώπου των Περιφερειών).

Αγαπητέ συνάδελφε.

Όπως αναφέρω και παραπάνω θεωρώ ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί πραγματική μεταβίβαση αρμοδιοτήτων του τομέα αλιείας από το κεντρικό κράτος στην περιφερειακή αυτοδιοίκηση.

Διότι όπως όλοι μας γνωρίζουμε, στα πλαίσια του προγράμματος «Καλλικράτης» οι Περιφέρειες, δεν θα έχουν καμία ουσιαστική αρμοδιότητα σε ότι αφορά την αλιεία από 1/1/2013. Όλες σχεδόν οι αρμοδιότητες που έχουμε σήμερα θα μεταβιαστούν στους Δήμους, ενώ παράλληλα αμφισβητείται και η αρμοδιότητά μας στις μισθώσεις και την αδειοδότηση των υδατοκαλλιεργειών, την οποία από ότι γνωρίζω είμαστε η μοναδική Περιφέρεια, που τολμήσαμε να εφαρμόσουμε με αποτέλεσμα η Αποκεντρωμένη Διοίκηση να θεώρησε την πρώτη σχετική απόφαση αναμίσθωσης θαλάσσιου χώρου ως μη νόμιμη.

Επομένως η όποια συζήτηση για συμμετοχή μας στην αναμόρφωση της Εθνικής και Κοινοτικής αλιευτικής πολιτικής δεν θα έχει κανένα ουσιαστικό αντίκρισμα και οι όποιες απόψεις μας δεν θα είναι τίποτα παραπάνω για μια ακόμη φορά από «μια άσκηση επί χάρτου». Διότι τον πρώτο λόγο για τον καθορισμό της αλιευτικής πολιτικής οφείλει και πρέπει να τον έχει η κυβέρνηση και όλοι οι υπόλοιποι φορείς θα πρέπει μέσα από ένα γόνιμο και παραγωγικό διάλογο με τις απόψεις τους να βοηθήσουν να παρθούν οι σωστότερες αποφάσεις.

Σ' αυτή την φάση θεωρώ ότι όλες μας οι προσπάθειες θα πρέπει να εστιάσθουν στην απόδοση ουσιαστικών αρμοδιοτήτων του αλιευτικού τομέα από την Κεντρική Κρατική Διοίκηση στις αιρετές Περιφέρειες.

Λαμβάνοντας υπόψη το δεδομένο, ότι στην Κεντρική Κρατική διοίκηση θα πρέπει παραμείνουν μόνο οι επιτελικού χαρακτήρα αρμοδιότητες, καθώς και το γεγονός ότι οι Δήμοι δεν έχουν όρια στις θάλασσες ούτε την πολυτέλεια να προσλάβουν το απαραίτητο στελεχιακό δυναμικό για την άσκηση των αρμοδιοτήτων των σχετικών με την αλιεία και ότι οι υπηρεσίες που ασχολούνται με θέματα αλιείας στις Αποκεντρωμένες διοικήσεις υπάρχουν μόνο στις έδρες των πρώην Περιφερειών (πχ για την Στερεά Ελλάδα μόνο στην Λαμία).

Προτείνουμε για την καλύτερη εφαρμογή της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής και της Εθνικής Αλιευτικής Πολιτικής οι αρμοδιότητες των πρώην Νομαρχιακών Υπηρεσιών Αλιείας να μεταβιβαστούν όλες στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση η οποία έχει αντίστοιχες υπηρεσίες σε κάθε Π. Ενότητα. Οι αρμοδιότητες του τομέα που ασκούνταν μέχρι 31/12/2012 από την Κρατική Περιφέρεια (πχ μίσθωση θαλάσσιων εκτάσεων για υδατοκαλλιέργειες, άδειες μονάδων υδατοκαλλιεργειών κλπ) να μεταβιβαστούν με ξεκάθαρο τρόπο και αυτές στις Περιφερειακές Αυτοδιοικήσεις καθώς και όλες οι αρμοδιότητες που έχουν εκτελεστικό χαρακτήρα. Επίσης το λιγιστό στελεχιακό δυναμικό των Αποκεντρωμένων Διοικήσεων που ασχολούνται με θέματα υδατοκαλλιεργειών στις Αποκεντρωμένες Διοικήσεις να αποσπαστούν στις Περιφέρειες.

Ενδεικτικά αναφέρω αρμοδιότητες που πρέπει να έχουν οι Περιφέρειες σε θέματα αλιείας :

- Εφαρμογή της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής της Ε.Ε. σε επίπεδο περιφέρειας.
- Εφαρμογή της κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των προϊόντων Αλιείας και Υδατοκαλλιεργειών σε επίπεδο περιφέρειας.
- Εφαρμογή της πολιτικής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Αλιείας σε επίπεδο περιφέρειας.
- Έλεγχος της εφαρμογής της Εθνικής και Κοινοτικής Νομοθεσίας σχετικής με την αλιεία και τις υδατοκαλλιέργειες
- Κατάρτιση προγραμμάτων ανάπτυξης του Αλιευτικού Τομέα της Περιφέρειας.
- Λήψη μέτρων για την άσκηση της επαγγελματικής και ερασιτεχνικής αλιείας ιχθύων, οστρακοειδών, καρκινοειδών, κοραλλιών και άλλων υδρόβιων οργανισμών θαλάσσιων και γλυκέων υδάτων σε επίπεδο Περιφέρειας και η παρακολούθηση και επίλυση των προβλημάτων τους.
- Οικολογική προστασία, βελτίωση και αποκατάσταση των ιχθυοτρόφων υδάτων καθώς και η διατήρηση και προστασία των βιογενετικών υδρόβιων αποθεμάτων των θαλάσσιων περιοχών της Περιφέρειας.
- Εποπτεία της λειτουργίας, διοίκησης και διαχείρισης των ιχθυόσκαλων της Περιφέρειας.

Ενδεικτικά επίσης αναφέρω αντικείμενα που θα πρέπει να ασκούνται από τις Υπηρεσίες Αλιείας των Περιφερειακών Αυτοδιοικήσεων:

Στην Αλιεία:

- Χορήγηση και ανανέωση όλων των επαγγελματικών και ερασιτεχνικών αδειών αλιείας ατομικών και σκαφών.
- Έγκριση κάθε μεταβολής που πραγματοποιείται στα χαρακτηριστικά των αλιευτικών σκαφών (πχ αλιευτικά εργαλεία, μηχανή, διαστάσεις κλπ)
- Τήρηση μητρώου αλιέων και αλιευτικών σκαφών ανά περιφέρεια

Στις Υδατοκαλλιέργειες

- Μίσθωση και αναμίσθωση των θαλάσσιων εκτάσεων για την εγκατάσταση υδατοκαλλιεργειών.
- Χορήγηση άδειας ίδρυσης και λειτουργίας μονάδων υδατοκαλλιεργειών
- Χορήγηση άδειας και λειτουργίας ιχθυογεννητικών σταθμών και συσκευαστηρίων αλιευτικών προϊόντων.

Λοιπά Αντικείμενα

- Η διαδικασία ένταξης, παρακολούθηση και ελέγχου των επενδυτικών σχεδίων στα προγράμματα ανάπτυξης του αλιευτικού τομέα
- Η συγκρότηση και λειτουργία των κλιμακίων ελέγχου αλιευτικών προϊόντων.
- Η συγκέντρωση στατιστικών στοιχείων που αφορούν την αλιεία και τις υδατοκαλλιέργειες της Περιφέρειας.
- Η κήρυξη με τους συναρμόδιους φορείς θαλάσσιων περιοχών ως θαλάσσιων πάρκων και η κατάρτιση μελετών διαχείρισης και λειτουργίας τους
- Η λήψη μέτρων για την ορθολογική διαχείριση, εκμετάλλευση και προστασία των αποθεμάτων των υδρόβιων και αμφίβιων οργανισμών από την αλιευτική δραστηριότητα στην Περιφέρεια.
- Η λήψη μέτρων για την προστασία από τη ρύπανση και υποβάθμιση των Ιχθυοτρόφων υδάτων που προορίζονται για τις ανάγκες της αλιείας και υδατοκαλλιέργειας καθώς και της αλιευτικής παραγωγής από κάθε μορφής αλιευτική και υδατοκαλλιεργητική δραστηριότητα

Αγαπητέ συνάδελφε

Όσον αφορά τις αρμοδιότητες τομέα αλιείας που μεταβιβάζει ο «Καλλικράτης» στους Δήμους και τις Περιφέρειες δυστυχώς δείχνουν το μέγεθος της προχειρότητας και της έλλειψης γνώσης (για να μη χρησιμοποιήσω άλλη χειρότερη έκφραση) επί του θέματος. Διότι πολλές από τις αρμοδιότητες έχουν καταργηθεί, άλλες δεν έχουν εφαρμοστεί από την ημέρα της νομοθέτησής τους, ενώ οι περισσότερες δεν μπορούν να εφαρμοστούν και κυρίως αυτές που πηγαίνουν στους Δήμους.

Σου αναφέρω μερικά παραδείγματα:

1 Η άσκηση εποπτείας και ελέγχου στον τομέα της αλιείας στην περιοχή δικαιοδοσίας του δήμου.

Ποιά είναι τα θαλάσσια όρια του δήμου και πως θα γίνεται ο έλεγχος, με την Λιμενική Δημοτική αστυνομία;

2 Η έγκριση της χορήγησης από τις αρμόδιες δημοτικές αρχές, αδειών απόπλου στα αλιευτικά σκάφη για τη διενέργεια αλιείας στα διεθνή ύδατα και η ανάκληση της έγκρισης αυτής.

Όπως γνωρίζεις, σήμερα η αρμοδιότητα είναι στις Περιφέρειες και υπάρχουν προβλήματα διαφορετικής αντιμετώπισης του θέματος. Άλλωστε θεωρώ ότι αυτή η

αρμοδιότητα, ίσως είναι από τις λίγες που πρέπει να ανήκει στο Υπουργείο διότι η άδεια ισχύει για Διεθνή ύδατα.

3 Η έκτακτη αναστολή των αδειών αλιείας και σπογγαλιείας για ορισμένη περίοδο σε περιοχή χωρικής αρμοδιότητας του οικείου δήμου, όταν το επιβάλλει η προστασία της ιχθυοπαραγωγής και η ρύθμιση της αλιείας και σπογγαλιείας (Β.Δ. 666/1966 άρθρο 7, Β.Δ.152/1969 άρθρο 1 παρ.2, Ν.1341/1983 άρθρο 12 **έχει καταργηθεί**).

Εδώ ο νομοθέτης μιλά για αναστολή άδειων αλιείας και όχι για απαγόρευση της αλιείας. Σε αυτήν την περίπτωση πχ ένας Δήμος αναστέλλει την άδεια αλιείας των αλιευτικών του σκαφών. Οι ψαράδες από έναν άλλο Δήμο, που δεν θα έχει αναστείλει τις άδειες των δικών του σκαφών, όπως είναι φυσικό επειδή οι άδειες είναι πανελληνίας εμβέλειας, θα πάνε να ψαρέψουν στην περιοχή του Δήμου που έβγαλε την απαγόρευση.

4. όπως αναφέρει στο άρθρο 186 ο ν 3852/10, οι Περιφέρειες έχουν την αρμοδιότητα της « Διοίκησης, διαχείρισης και εκμετάλλευσης των ιχθυοτρόφων εν γένει υδάτων» την οποία δεν μπορούν να ασκήσουν διότι δεν έχουν την αρμοδιότητα έκδοσης απόφασης για διαχειριστικά μέτρα έστω και σε μια περιορισμένη θαλάσσια έκταση παρά μόνο για λίμνες και ποτάμια.

Αγαπητέ συνάδελφε

Όπως αντιλαμβάνεσαι, σαν πολιτεία δεν είμαστε ικανοί να ρυθμίσουμε τα απλά ζητήματα των αρμοδιοτήτων που πρέπει να έχει το κράτος και οι αυτοδιοικήσεις Α και Β βαθμού στον τομέα της αλιείας, πόσο μάλλον το πολύπλοκο θέμα της διαχείρισης των ιχθυοαποθεμάτων. Για αυτό προτείνω σε πρώτη φάση να παρέμβουμε 1^ον για μη υλοποίηση από 1/1/2013 της μεταφοράς των αρμοδιοτήτων στους Δήμους και 2^ον να αποδοθούν ουσιαστικές αρμοδιότητες στις Περιφέρειες.

Στην περίπτωση που εξασφαλίσουμε ουσιαστικές αρμοδιότητες, τότε μόνο θεωρώ σκόπιμο να συζητήσουμε και συνεισφέρουμε στην αναμόρφωση της αλιευτικής νομοθεσίας με την πολυετή εμπειρία και γνώση που έχουν αποκτήσει τα στελέχη των περιφερειακών υπηρεσιών αλιείας..

Σε κάθε περίπτωση είμαι στην διάθεσή σου για ανταλλαγή απόψεων επί του θέματος.

Με εκτίμηση

Ο ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΑΠΕΛΕΡΗΣ